

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4219/2022
19.02.2026 године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Горан Родић адвокат из ..., против туженог „Картотехника“ д.о.о. Темерин, чији је пуномоћник Никола Тадић адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1794/22 од 09.05.2022. године, на седници одржаној 19.02.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1794/22 од 09.05.2022. године.

ОДБИЈА СЕ као туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1794/22 од 09.05.2022. године одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 1963/2020 од 10.12.2021. године у усвајајућем делу којим је поништено решење туженог од 11.09.2020. године о отказу уговора о раду, обавезан тужени да уместо враћања на рад исплати тужиљи 63.494,72 динара на име накнаде штете са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате и да јој накнади трошкове парничног поступка 106.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23; у даљем тексту: ЗПП), Врховни суд је нашао да је ревизија туженог неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била у радном односу на одређено време код „TG Commerce“ д.о.о. ради обављања послова „помоћни продавац - ...“ на основу уговора о раду од 06.08.2018. године који јој је отказан због истека рока 05.08.2020. године. Сутрадан је тужила засновала радни однос на одређено време код туженог (са седиштем на адреси њеног претходног послодавца, који се иначе бавио продајом производа туженог) због повећаног обима посла, почев од 06.08.2020. до 05.08.2022. године, закључивши уговор о раду ../20 од 06.08.2020. године. Тужени је већ 11.09.2020. године донео решење којим је тужили, због смањеног обима посла, отказао уговор о раду од 06.08.2020. године на основу члана 175. став 1. тачка 1. Закона о раду, наводећи да је престала потреба за даљим радом тужиле на пословима које је обављала.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су закључили да је побијано решење незаконито и туженог обавезали да тужили исплати тражене износе на име накнаде штете, дајући разлоге које у свему као правилне и потпуне прихвата и Врховни суд.

Уговор о раду послодавац и запослени по правилу закључују на неодређено време, а могу га закључити и на време чије трајање је унапред одређено када су у питању: сезонски послови, рад на одређеном пројекту, повећан обим посла који траје одређено време, с тим што тако заснован радни однос непрекидно или са прекидима не може трајати дужи од 24 месеца.

Уговором о раду на одређено време, закљученом због повећаног обима посла 06.08.2020. године, уговорено је трајање најдаље до 05.08.2022. године, које међутим није унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба у смислу члана 37. став 1. Закона о раду. Тако заснован радни однос престао је далеко пре истека двогодишњег рока, због истог разлога због којег је 36 дана пре тога закључен – због смањења обима посла. Ову чињеницу у погледу смањења обима посла тужени је као послодавац био дужан да образложи, али то није учинио, због чега се не могу испитати стварни разлози отказивања уговора о раду тужили, што побијано решење чини незаконитим. Наиме у ситуацији када је као разлог за закључење уговора о раду наведено повећање обима посла, послодавац може отказати уговор о раду и пре истека крајњег рока али у тој ситуацији мора доказати да је пре истека рока престао разлог због којег је такав уговор закључен.

Како у побијаном отказном решењу нису наведени оправдани разлози за његово доношење пре истека времена на који је радни однос заснован, правилно су нижестепени судови оценили да је побијано решење незаконито јер је донето противно одредбама члана 175. тачка 1. Закона о раду.

У погледу одлуке о висини накнаде штете, коју је тужила захтевала уместо враћања на рад, правилно су нижестепени судови применили одредбу члана 191, став 5. Закона о раду када су обавезали туженог послодавца да тужили накнади штету у висини од две зараде, имајући у виду све релевантне околности предметног случаја.

Неосновани су наводи ревизије да је у побијаној пресуди погрешно примењено материјално право, да су конкретни разлози због којих је престала потреба за даљим радом тужиле код туженог разлози који се односе на организацију и начин пословања

туженог, те да исти не могу бити предмет оцене у судском поступку. Одлучујући о тужбеном захтеву суд се ни није упуштао у оцену целисходности одлуке туженог као послодавца, нити оцена законитости решења о отказу представља мешање у пословну политику и у унутрашњу организацију пословања туженог као привредног друштва. Код оцене законитости решења о отказу суд је надлежан да испита разлоге који су довели до отказивања уговора о раду пре истека његовог рока са материјално-правног становишта, па је нижестепени суд стао на правилно становиште да тужени као послодавац није доказао да су били испуњени услови да се тужиљи откаже уговор о раду.

Врховни суд је ценио и остале ревизијске наводе, којима се не доводи у сумњу правилност побијане пресуде, па ти наводи нису посебно образлагани.

Одлука о трошковима парничног поступка је правилна јер је донета правилном применом одредаба члана 153. став 1. и 154. ЗПП.

Захтев туженог за накнаду трошкова поступка по ревизији је одбијен као неоснован, с обзиром да тужени са ревизијом није успео у овом поступку.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. и члана 165. став 1. ЗПП, одлучено је као у првом и другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић